

servativcem. Tudi katoličanom se dela prijaznejšega. Škofija Trevirska dobila je novega škofa. — Ruski car je ukazal vso vojsko razdeliti na 4 armade: severno, izhodno, južno in zahodno. — Srbska vlada prepovedala je vvažanje ameriške svinjetine. — Turški sultan se boji Albancev, ki hočejo proglasiti neodvisno državo. — Grki morajo zopet čakati, Turki vse zavlečejo. — Francoski jud Gambetta svojim volilcem obeta, da dobijo na mirnej poti kedaj zgubljene dežele od Nemcev nazaj. To kaže na nam še skrite spletarije, čeravno so nemški listi sedaj budujejo nad Gambetto. — Angleži so Afganistan popolnem zgubili in v južni Afriki imajo zopet vojsko z divjaki. — Amerikanski predsednik, obstreljeni Garfield, umira.

Za poduk in kratek čas.

Leopold Volkmer.

(Iz Povodnega „Bürgerliches Lesebuch“ str. 557.)

II. Jegovo delovanje ostane toraj spomina vredno; jegov pesniški dar, lepa ponižna pisava, čiste črke ga še zdaj slavijo, in nas vredno spominjajo, da so mu taka blaga opravila vsaki čas, ktere ga ni hotel zgubiti, služila v oživiljanje duha. Kolikokrat se je posvetil Volkmar toliko zaželeni tolažbi bolenikom, posebno v Ptuji, kjer mu je naravno vsakdo zaupal. Kako dostojno je učil na predganci. S koliko pridnostjo je obiskal uboge, hirajoče ljudi, katerih ni samo krepčal, temuč jim je tudi pomagal, ali je vsaj pri drugih prosil, da jim je došla pomoč. — Dalej je znano, da je njegova tiha dobrotljivost, dasiravno ni bil več mestni kaplan, proti nekterim mestnim ubogim se še skazovala, pa da ni bila pozornosti vzbujala. Jegovo življenje je bilo vedno izgledno in neoporekljivo, občevanje z vsakim je bilo prijazno in pridobilno, in je postal večkrat s katerim umetnim dovtipom nekaj gorek. Jegovi pogovori so bili kratki in osoljeni s takimi opombami, ki so učitale obilno vednost. Tako je prišlo, da mu je bilo vse udano in prijazno, in radi bi se bili vdeležili jegove zlate meše, ktero je služil 22. septembra 1814 kot petdesetletni duhovnik, ko bi se bilo o o svečanosti kaj preje razvedelo. Pa on se je hotel izogniti vsakemu šumu, in je sam „Te Deum“ zapel, ko je bila imenovanega dne daritva končana. Seveda so jegovi duhovni gojenci pričeli tihe priprave, naj bi tako iznenadili svojega dobrega učitelja. Ko je pa to izvedel, je prepovedal vsako svečanost in še bolj stroške in je rekel; če je že kaj denarja nabranega, se naj porabi v podporo dijakom. Tako je zabranil Volkmar vse priprave k počestitvi, in niti hotel ni, da bi se razvedelo, da je pri sv. Vrbanu zlatomešnik. — Pa modri razsvetljevalec kmečkega stanu ter slovenski Virgil, neumoren odgojitelj mladine, s ktero se je potrpežljivo pečal 40 let in je tukaj cerkvi

in državi dosti koristil, bi bil zaslužil boljšo osodo; ker pa ni iskal, ter ni hotel trkati, je ostal pozabljen, in je vzel seboj v grob tolažilno zavest, da je dolžnosti duhovnika zvesto spolnjeval. Že dolgo je Volkmarja križ bolel, in se ga je lotila večkrat omotica in kolika. 4. februarja 1816 pa, ko je ravno pridigo dokončal in je hotel pričeti z navadno molitvijo, ga je obšla mrtvouda podobna omotica; precej so ga poprijeli in zanesli v sobo, ktere živ več zapustil ni. Sprejel je zakramente umirajočih, napravil ustno svojo oporoko in je še posebej naročil, da naj jegova dobro urejena zbirka knjig ostane pri župniji sv. Vrbana, da jo lahko rabijo tamošnji župniki in kaplani v zveličanje duš; jegovo ostalo premoženje pa se je pozneje vsled naredbe dvorne pisarne od 17. septembra 1812 tako razdelilo, da je prišla tretjina za dušo in na sorodnike, dve tretjini pa farnim ubožcem sv. Vrbana, ki bi naj molili za rajnega. Molite toraj ubožčki za svojega dobrotnika, ki vas tam gori, kjer večni mir prebiva, z veseljem pričakuje.

Smešničar 33. V neko kuhinjo pride h kuharici barantavec z očali. Dobro, pravi kuharica, hočem si kupiti očale, ker uže nič več dobro ne vidim. Začne zbirati očale, pa nobeni jej prav ne svetijo. Nekateri jej še oči žalijo. Prodajavec pravi: imam še jedne, ti pa veljajo 7 fl. Nič ne dene, odvrne kuharica, le dajte mi jih. Posadi se jih na nos in reče: oj, ti pač ti. Hitro mu da 7 fl. polič vina in kruha. Barantavec vzame denarje, izpije vino, kruh pa v žep potisne in takoj odide. Kuharica se na ognjišče vsede in z veseljem gleda nove očale — brez glažev!

Jož. Kovač.

Razne stvari.

(*Tabor v Ptuji*) nameravajo narodnjaki slovenski sklicati, da pod milim nebom narod izreče svoje tirjatve po narodnih pravicah ter ob enem izjavi zaupanje sedanjej vladi ministra grofa Taaffeja. Več in določno prihodnjič.

(*Od sv. Petra pri Radgoni*) se nam poroča, da obhajajo v Radgoni čč. očetje Jezuiti sv. misijon v nemškem in slovenskem jeziku od 14—21. avgusta, potem bodo pa od 22.—27. avgusta pri sv. Petru obnavljali lansko sv. poslanje. Bog blagoslovi!

(*Velika nesreča*) zadela je brate Čehe; v zlati Pragi so 13 let stavili narodno gledališče, velikansko, krasno; vsa dežela je denarjev dolagala. Meseca septembra je imelo biti dodelano. Toda dne 12. avgusta so klamfarji ogenj zatorili in v kratkih urah je poslopje do tal pogorelo. Škodo cenijo na 1 milijon goldinarjev. Čehi se ne dajo splašiti, uže pobirajo denarjev, da v dveh letih gledališče zopet postavijo; do sedaj imajo uže 550.000 fl. nabranih.

(*Sredi mesta Dunaja*) je 13. avg. štirinadstropna hiša se podrli in ubila in ranila več ljudi.